

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΙΠΤΥΧΑ.

Η ΝΕΡΑΪΔΑ

I

Ξυπνά ή φύσις γελαστή.
Τί φέρνει ή μέρα ποῦ ἀνατέλλει;
Ποῖος ξέρει! Γι' ἄλλους χορὴ, γι'
ἄλλους λύπες.

Κάποιος θὰ γεννηθῇ.
Κάποιος θὰ πεθάνῃ.
Κάποιος θὰ ἀγαπήσῃ
Κάποιος θὰ προδώσῃ

Κάποιος θὰ τραγουδήσῃ.
Κάποιος θὰ πεινάσῃ

Μιά Νεράϊδα μὲ ξέπλεκα μαλλιῶ,
μὲ ἄσπρο πέπλο, ξυπνά κοὶ χάνεται μέσα
σ' ἀνθότοπους.

Μιά πεταλοῦδα τριγυρίζει γύρω στὰ
μαλλιὰ της, σὰν νὰ τὴν κυνηγᾷ.

Ἐνα γρύλλος τραγουδεῖ φλύαρα. Τί
ζητᾷ; Κι' αὐτὸς δὲν ξέρει. Καὶ τρα-
γουδεῖ

Βλέπει ή Νεράϊδα τὴν πεταλοῦδα
καὶ χαμογελά.

Ἀκούει τὸν γρύλλο καὶ ἀναγαλ-
λιάζει.

Καὶ ή πεταλοῦδα φτερουγίζει χαρω-
πῇ καὶ ὁ γρύλλος τραγουδεῖ πειὸ πολὺ.

II

Ἀγχομαχᾷ σιὸ λιπύρι ή φύσις.

Οἱ λίγοι χαίρονται. Οἱ πειὸ πολλοὶ
λυποῦνται.

Ἐνα παιδί ποῦ γεννήθηκε, κλαίει.

Ἐνας γέρος ποῦ πεθαίνει, στενάζει.

Ὅποιος ἀγάπησε, δακρύζει

Ὅποιος προδόθηκε, σκοτώνει.

Ἡ Νεράϊδα φεύγει γιὰ τὰ τρεχού-
μενα νερά. Καθρεφίζεται.

Ἐνα φεῖδι βγαίνει ἀπὸ τὴ γλῶσσι καὶ

κουλουριάζεται στὰ γυμνά της πόδια.

Ἡ Νεράϊδα τρομάζει κοὶ φεύγει.

Τὸ φεῖδι ἀνοίγει τὸ στόμα του γιὰ
νὰ χύσῃ δηλητήριο.

III

Πυκνὸ σκοτάδι. Σιωπὴ νεκρικὴ.

Ζητοῦν ὅλοι τὸν ἀδελφὸ τοῦ θανά-
του—τὸν Ὑπνο, γιὰ νὰ ξεκουρασθοῦν, νὰ
ξεχάσουν.

Ἡ χαρὰ, ὅπως καὶ ή λύπη, κουρά-
ζει.

Ἄλλοι βαριεστημένοι, ἄλλοι λυπη-
μένοι.

Ἡ Νεράϊδα ξαπλώνεται ἀπηυδι-
σμένη.

Μιά κουκουβάγια τὴν κυττάζει μὲ
τὸ μεγάλο, λαμπερό, ἀεικίνητο μάτι της
μέσα σιὸ σκοτάδι.

Ἡ Νεράϊδα κάνει τὸ πέπλο της σά-
βανο.

Πεθαίνει ή Πεταλοῦδα ή λιγόζωη
ἐπάνω σιὰ ροδόφυλλα.

Ὁ Γρύλλος ἔξαφνα σωπαίνει καὶ
πνίγεται τὸ τραγοῦδι του σιὸ αἶμα, ξε-
ψυχᾷ.

Ἡ Κουκουβίγια μισοκλίνει τὰ μά-
τια, σκούζει πένθιμα, θρηνολογεῖ σιὰ
αἰωνόβια δένδρα τὸν θάνατο τῆς ἀγά-
πης, τοῦ ὀνείρου, τῆς χαρᾶς, τῆς ζωῆς
—τὸν ἔξαφανισμό τῆς Νεράϊδας καὶ
τὸν δικό της χομό.

Μόνο τὸ Φεῖδι ζῇ.

Ἀναδεύεται τὸ φεῖδι καὶ χύνει δη-
λητήριο.

Ζῇ, γιὰτὶ ἀνατριχιάζει κανεὶς καὶ νὰ
τὸ πατήσῃ..